

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ЂЕКИЋ И ДРУГИ против СРБИЈЕ

(представка број 32277/07)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

29. април 2014. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима утврђеним у члану 44. став 2. Конвенције. Она може бити предмет редакторских промена.

У предмету Ђекић и други против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Већа у саставу:

Josep Casadevall, *председник*,

Alvina Gyulumyan,

Dragoljub Popović,

Luis López Guerra,

Johannes Silvis,

Valeriu Grițco,

Iulia Antoanella Motoc, *судије*,

и Santiago Quesada, *секретар Одељења*,

после већања на затвореној седници 8. априла 2014. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 32277/07) против Републике Србије коју су Суду према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“) поднела три држављанина Србије, господин Драган Ђекић, господин Зоран Ђекић и господин Драган Кончар (у даљем тексту: „Подносиоци представке“), 19. маја 2007. године.

2. Подносиоце представке је заступао господин Б. Тодоровић, адвокат из Ниша. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) је заступао је њен заступник господин С. Царић.

3. Подносиоци представке су тврдили да их је полиција злостављала и да с тим у вези није било делотворне истраге. Они су се ослонили на чл. 3, 6. и 13 . Конвенције.

4. Представка је 30. августа 2010. године достављена Влади.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносиоци представке су рођени 1976. године, 1984. године, односно 1976. године. Први и други подносилац представке живе у Прокупљу, а трећи подносилац представке живи у Београду.

6. Око 2.30 часова ујутро 18. септембра 2004. године они су били учесници у мањој саобраћајној несрећи на путу. Убрзо после тога, полиција је стигла на место несреће.

7. Према наводима подносилаца представке, полиција им је одмах ставила лисице и одвела их у Полицијску станицу у Прокупљу где су их претукли. Према службеним извештајима о употреби силе које су припремила три дежурна полицајца, подносиоци представке су међутим били пијани и насилни од доласка полиције на место несреће. Пошто су покушали да побегну са места несреће и, штавише, напали полицајца који је покушао да их заустави, полиција је одлучила да их ухапси. У полицијској станици, подносиоци представке су наставили да се понашају насилно. Како би обуздали подносиоце представке, три дежурна полицајца су их неколико пута ударила палицама, а

затим им ставила лисице. Том приликом, пошто су пружали отпор стављању лисица, господин Зоран Ђекић и господин Драган Кончар су ударили главама о канцеларијски намештај.

8. Пошто су ноћ провели у полицијској станици, подносиоци представке су одведени у болницу. Према лекарским извештајима, господин Драган Ђекић је имао модрицу на десном рамену, господин Зоран Ђекић је имао модрице на глави, десној руци и десном рамену, а господин Драган Кончар је имао модрице на глави, грудима, трбуху, леђима и десном рамену.

9. Полиција је истог јутра поднела кривичне пријаве против подносилаца представке оптужујући их за прекршај спречавања полицајца у вршењу службе. Око 8.30 часова подносиоци представке су изведени пред истражног судију. Они су се жалили да их је полиција претукла. Судија, међутим, није предузео никакву радњу с тим у вези. Они су пуштени око 13.00 часова.

10. Двоје дневних новина високог тиража је 20. септембра 2004. године објавило наводе подносилаца представке да их је полиција претукла. Сутрадан је Служба за медије Министарства унутрашњих послова ове наводе службено порекла. У периоду од 21. до 27. септембра 2004. године, Служба генералног инспектора (служба унутрашње контроле Министарства унутрашњих послова) обавила је интерну истрагу навода подносилаца представке. Обављени су разговори са подносиоцима представке, 18 полицајаца и 19 цивила (иако цивили нису били присутни у просторијама полицијске станице када је полиција прибегла употреби силе против подносилаца представке, Служба генералног инспектора је обавила разговор са једним бројем очевидаца хапшења подносилаца представке и са лекаром који их је прегледао критичног дана). Сви они су тврдили, осим самих подносилаца представке, да су тада били пијани и насилни. Служба генералног инспектора је у извештају од 27. септембра 2004. године закључила да је полиција поступила у складу са законом. Извештај није био доступан подносиоцима представке.

11. Јавни тужилац је 18. новембра 2004. године оптужио подносиоце представке због кривичног дела спречавање полицајаца у вршењу службе. Подносиоци представке су коначно осуђени као за дело за које су оптужени и добили су условне казне.

12. Подносиоци представке су 8. децембра 2004. године поднели кривичну пријаву против тројице полицајаца оптужујући их за злостављање. Пошто је добио званични извештај којим се утврђује да је полиција поступила у складу са законом, јавни тужилац је 28. јануара 2005. године одлучио да их кривично не гони. Подносиоци представке су 2. марта 2005. године започели супсидијарно кривично гоњење уложивши оптужни предлог против истих полицајаца. Они нису поднели имовинско-правни захтев.

13. Прво рочиште пред Општинским судом у Прокупљу одржано је 11. октобра 2005. године. Пошто је саслушао полицајце оптужене за злостављање, неке друге полицајце, подносиоце представке и неке очевице њиховог хапшења, Општински суд у Прокупљу је 18. априла 2006. године одлучио да је употреба силе против подносилаца представке била законита. Он је према томе ослободио оптужене полицајце. Окружни суд у Прокупљу је 24. октобра 2006. године потврдио ту одлуку. Последња пресуда од 24. октобра 2006. године уручена је подносиоцима представке 27. новембра 2006. године.

14. Подносиоци представке су се у децембру 2006. године обратили јавном тужиоцу да у њихово име поднесе захтев за заштиту законитости. Јавни тужилац је 7. августа 2007. године одлучио да то не уради.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО И ПРАКСА

15. Кривични закон из 1977. године („Службени гласник Социјалистичке Републике Србије“, бр. 26/77, 28/77, 43/77, 20/79, 24/84, 39/86, 51/87, 6/89, 42/89; и „Службени гласник Републике Србије“, бр. 16/90, 21/90, 26/91, 75/91, 9/92, 49/92, 51/92, 23/93, 67/93, 47/94, 17/95, 44/98, 10/02, 11/02, 80/02, 39/03 и 67/03) био је на снази од 1. јула 1977. године до 1. јануара 2006. године. Релевантни члан гласи како следи:

Члан 66. (Злостављање од стране службеног лица у вршењу службе)

„Службено лице које у вршењу службе другог злостави, увреди или уопште према њему поступи на начин којим се вређа људско достојанство, казниће се затвором од три месеца до три године.“

16. Законик о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02; и „Службени гласник Републике Србије“, бр. 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 20/09, 72/09 и 76/10) био је на снази од 28. марта 2002. године до 1. октобра 2013. године. Већина кривичних дела (укључујући и злостављање од стране службеног лица у вршењу службе) подлегала је кривичном гоњењу јавног тужиоца, али су неки мањи прекршаји били предмет кривичног гоњења на основу приватне тужбе. Сходно члану 20. Законика, јавни тужилац је имао обавезу кривичног гоњења када је постојало довољно доказа да је неко лице извршило кривично дело које се гони по службеној дужности. Члан 61. Законика прописивао је да када јавни тужилац одлучи да нема основа да предузме кривично гоњење због недостатка доказа, жртва има могућност да предузме супсидијарно кривично гоњење у року од осам дана од обавештења о одлуци јавног тужиоца.

17. Служба генералног инспектора Министарства унутрашњих послова је успостављена владином уредбом 2001. године¹. Први Генерални инспектор је именован у јуну 2003. године. Пошто уредбе нису у јавном домену, мало се зна о раду тог органа у првим годинама његовог постојања. Сигурно је, међутим, да Генерални инспектор одговара Министру унутрашњих послова. Служба је реорганизована и добила је нов назив (сада се зове Сектор за унутрашњу контролу Полиције) у новембру 2005. године, али је то небитно у конкретном предмету.

18. Закон о облигационим односима из 1978. године („Службени лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89; и „Службени лист СРЈ“, број 31/93) је на снази од 1. октобра 1978. Члан 200(1) овог Закона прописује да свако ко је претрпео страх, физичку бол или душевну патњу као последицу кршења његових права личности има право да поднесе тужбу за накнаду штете. У складу са чланом 172(1) Закона, правно лице, укључујући и државу, одговорно је за штету које су његови органи нанели неком трећем лицу током, или у вези са, вршењем његових функција.

19. Закон о парничном поступку из 2004. године („Службени гласник Републике Србије“, бр. 125/04 и 111/09) је био на снази од 22. фебруара 2005. године до 1. фебруара 2012. године. Члан 13. Закона прописивао је да је ако је жртва кривичног дела поднела парничну тужбу за накнаду штете против починиоца, парнични суд је везан коначном одлуком кривичног суда, ако иста постоји, којом се утврђује да је починилац крив. Парнични судови су упорно тумачили ту одредбу тако да кривична осуда није услов за досуђивање накнаде штете (видети, на пример, пресуду Гж. 1739/06 Окружног суда у Крагујевцу од 29. септембра 2006. године; пресуда Гж. 1257/11 Апелационог суда у Новом

¹ „Правилник о раду Службе генералног инспектора РЈБ“, објављен у интерном листу Министарства унутрашњих послова у марту 2001. године.

Саду од 2. јуна 2011. године; пресуда Гж. 3273/11 Апелационог суда у Новом Саду од 16. новембра 2011. године; пресуда Гж. 146/12 Апелационог суда у Новом Саду од 5. априла 2012. године; пресуда Гж. 5676/11 Апелационог суда у Београду од 2. августа 2012. године; и пресуда Гж. 4357/12 Апелационог суда у Новом Саду од 26. октобра 2012. године; у којима су парнични судови досудили нематеријалну накнаду штете за повреде претрпљене за време хапшења и/или у полицијском притвору када није постојала кривична осуда против неког полицајца).

Закон о парничном поступку из 1977. године („Службени лист СФРЈ“, бр. 4/77, 36/77, 6/80, 36/80, 43/82, 72/82, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90 и 35/91; и „Службени лист СРЈ“, бр. 27/92, 31/93, 24/94, 12/98, 15/98 и 3/02), који је био на снази до 22. фебруара 2005. године, имао је исту одредбу (видети члан 12(3) тог Закона).

III. РЕЛЕВАНТНИ МЕЂУНАРОДНИ ДОКУМЕНТИ

20. Међународни пакт о грађанским и политичким правима, усвојен 16. децембра 1966. године под покровитељством Уједињених нација, ступио је на снагу у односу на Србију 12. марта 2001. године. „Закључна запажања“ за Србију Комитета за људска права, тела независних стручњака основаног ради праћења спровођења овог пакта, гласе, у релевантном делу, како следи (документ ССРР/СО/81/СЕМО од 12. августа 2004. године, став 15.):

„Иако констатује да је у Србији основана [Служба генералног инспектора] у јуну 2003. године, Комитет је забринут што не постоји независан механизам надзора за притужбе поводом истраге против припадника полиције за кривична дела, што би могло допринети некажњавању полицајаца умешаних у повреде људских права. Држава уговорница би требало да оснује независна цивилна надзорна тела на републичком нивоу са овлашћењем да примају и истражују све притужбе о претераној употреби силе и другим злоупотребима овлашћења од стране полиције.“

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 3. КОНВЕНЦИЈЕ

21. Подносиоци представке су тврдили да их је полиција злостављала 18. септембра 2004. године. Они су такође тврдили да није постојала делотворна истрага о њиховом злостављању. Члан 3. прописује:

„Нико не сме бити подвргнут мучењу, или нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању.“

A. Допуштеност

22. Влада није ставила примедбе на допуштеност. Пошто ова представка није ни очигледно неоснована у оквиру значења члана 35. став 3 (а) Конвенције ни недопуштена према некој другој основи, мора се прогласити допуштеном.

Б. Основаност

1. Наводно злостављање подносилаца представке од стране полиције (материјални аспект члана 3. Конвенције)

23. Подносиоци представке су изнели да су их тукли палицама, ударали и шутирала у полицијском притвору без очигледног разлога.

24. Иако је потврдила да су подносиоци представке заиста задобили повреде у Полицијској станици у Прокупљу критичног дана, Влада је оспорила верзију догађаја подносилаца представке. Она је потврдила званични извештај изнет у ставу 7. у горњем тексту.

25. Као што је Суд више пута утврдио, члан 3. штити једну од најосновнијих вредности демократског друштва. Он у апсолутном смислу забрањује мучење или нечовечно или понижавајуће поступање или кажњавање, без обзира на околности и понашање жртве. Када се то каже, тврдње о постојању злостављања морају бити поткрепљене одговарајућим доказима. Штавише, злостављање мора имати минимални ниво тежине да би било у оквиру члана 3. (видети, међу многим другим ауторитетима, *Labita против Италије* [BB], број 26772/95, ст. 119-21, ЕЦХР 2000-IV).

26. У конкретном предмету, између странака није спорно да је полиција употребила силу против подносилаца представке у просторијама полицијске станице и да су настале повреде подносилаца представке довољно озбиљне да спадају у оквир члана 3. Терет је стога на Влади да покаже уверљивим аргументима да употреба силе није била претерана (*Mikiashvili против Грузије*, број 18996/06, став 73, 9. октобар 2012. године).

27. Суд примећује да су из овог догађаја проистекли разни домаћи поступци, укључујући кривични поступак описан у ставу 13. у горњем тексту. Када се воде домаћи поступци, као у овом случају, задатак Суда није да замењује оцене домаћих судова у погледу чињеница, сопственом оценом, јер је, према општем правилу, на овим судовима да оцењују доказе пред њима (видети *Klaas против Немачке*, 22. септембар 1993. године, став 29, серија А број 269, и ауторитете цитиране у тој пресуди). Тачно је да Суд није везан налазима домаћих судова, али су му у нормалним околностима потребни убедљиви елементи да би га навели да одступи од утврђених чињеница тих судова (видети *Matko против Словеније*, број 43393/98, став 100, 2. новембар 2006. године).

28. Повреде ових подносилаца представке постоје и према њиховој и према званичној верзији догађаја. Домаћи судови су, међутим, пресудили против подносилаца представке. Да би дошли до закључка да дежурни полицајци нису употребили претерану силу, домаћи судови су имали корист од тога што су саслушали многе сведоке и оцењивали веродостојност доказа. Пошто је један број сведока (и цивила и полицајаца) посведочио да су подносиоци представке били пијани и насилни у време хапшења, домаћи судови су поверовали сведочењу оптужених полицајаца и једном броју других полицајаца који су тврдили да су се подносиоци представке стално понашали насилно у полицијској станици и да је употреба силе против њих, према томе, била апсолутно неопходна. Током суђења никакав материјал није предочен Суду који би могао довести у питање ставове домаћих судова и додати тежину тврдњама подносилаца представке пред Судом. Према томе, уверљиви елементи нису достављени, а који би могли довести Суд до одступања од чињеница које су утврдили домаћи судови (упоредити по супротности са *Rivas против Француске*, број 59584/00, став 40, 1. април 2004. године).

29. Према томе, није дошло до повреде члана 3. Конвенције у његовом материјалном делу.

2. *Званична истрага наводне тврдње о злостављању (процесни аспект члана 3. Конвенције)*

30. Подносиоци представке су тврдили да није било делотворне истраге њиховог наводног злостављања и, посебно, да је полицијској истрази и истрази јавног тужиоца недостајала независност.

31. Влада је оспорила овај аргумент.

32. Суд подсећа да када неко лице веродостојно тврди да је претрпело поступање државних службеника супротно члану 3. Конвенције, та одредба, тумачена заједно са општом обавезом према члану 1. Конвенције, прећутно захтева постојање делотворне званичне истраге (видети, на пример, *Labita*, цитирану у горњем тексту, став 131.). Без обзира на метод истраге, органи морају поступити чим се поднесе званична притужба. Чак и када, строго узевши, притужба није поднета, истрага мора почети ако постоје довољно јасне назнаке да је дошло до злостављања. Органи морају узети у обзир посебно осетљиво стање жртава и чињеницу да ће особе изложене озбиљном злостављању често бити мање спремне или невољне да поднесу притужбу (видети *Bati и други против Турске*, бр. 33097/96 и 57834/00, став 133, ЕЦХР 2004-IV, и ауторитете цитиране у њој).

33. Суд је такође утврдио да би истрага требало да доведе до идентификације и кажњавања одговорних. Ако није тако, општа законска забрана мучења и нечовечног и понижавајућег поступања и кажњавања, упркос њеној важности, била би неделотворна у пракси и у неким случајевима би државни службеници практично без кажњавања могли да злоупотребе права оних под њиховом контролом (видети *Labita*, цитирана у горњем тексту, став 131.). Истрага мора такође бити темељна: органи морају увек озбиљно покушати да утврде шта се догодило и не би требало да се ослањају на брзоплете и неосноване закључке ради завршетка истраге или да им они буду основа за њихове одлуке. Штавише, истрага мора бити брза и независна. Истрага није независна када је предузму припадници исте јединице, као што су они умешани у наводно злостављање у овом случају (*Mikheyev против Русије*, број 77617/01, ст. 108-110, 26. јануар 2006. године). Најзад, истрага мора да има довољан елемент јавног испитивања да би се осигурала одговорност. Иако степен јавног испитивања може варирати, подносиоцу притужбе се мора омогућити делотворан приступ поступку истраге у свим случајевима (*Bati и други*, цитирана у горњем тексту, став 137.).

34. У конкретном случају, Суд није нашао да је доказано, да је полиција употребила претерану силу против подносилаца представке због недостатка доказа (видети став 28. у горњем тексту). И поред тога, као што је утврдио и у претходним случајевима, то не искључује да је ова притужба „доказива“ у сврхе позитивне обавезе вођења истраге према члану 3. (видети *Aysu против Турске*, број 44021/07, став 40, 13. март 2012. године). Да би донео овај закључак, Суд је посебно имао у виду чињеницу да су подносиоци представке повреде задобили у полицијском притвору. Према томе, истрага је била неопходна (видети, с тим у вези, *Voicenco против Молдавије*, број 41088/05, став 103, 11. јул 2006. године, у којој је Суд утврдио да свака повреда претрпљена у полицијском притвору доводи до јаке претпоставке да је лице у питању било изложено злостављању).

35. Почетну истрагу наводног злостављања подносилаца представке обавила је Служба генералног инспектора Министарства унутрашњих послова. Чини се да је истрага била

брза и темељна (видети став 10. у горњем тексту). Њој је, међутим, недостајала независност пошто су полицајци који су је водили били подређени истом ланцу команде као и полицајци под истрагом (видети *Oğur против Турске* [ВВ], број 21594/93, став 91, ЕЦХР 1999-III; *Hugh Jordan против Уједињеног Краљевства*, број 24746/94, став 120, ЕЦХР 2001-III; *Matko*, цитиране у горњем тексту, став 89; *Ramsahai и други против Холандије* [ВВ], број 52391/99, став 335, ЕЦХР 2007-II; стандарди Комитета против мучења (СРТ), документ број СРТ/Inf/E (2002) 1 – Рев. 2011, стр. 97). Овај закључак се никако не сме тумачити као забрана полицајцима да обаве неки задатак у истрази о употреби силе од стране полицајаца (видети *Giuliani и Gaggio против Италије* [ВВ], број 23458/02, став 322, ЕЦХР 2011), већ да би, ако полиција учествује у таквој истрази, требало увести довољне гаранције да би се задовољио услов независности (видети *Hugh Jordan*, цитирана у горњем тексту, став 120, и *Ramsahai и други*, цитирана у горњем тексту, ст. 342-46). У овом случају, није било таквих гаранција.

36. Јавни тужилац је такође спровео истрагу. Констатовано је, међутим, да је јавни тужилац засновао своју одлуку да одбацу кривичну пријаву подносилаца представке само на извештају који је полиција доставила (видети став 12. у горњем тексту). Он није предузео никакве самосталне кораке, као што је разговор са подносиоцима представке, умешаним полицајцима и другим сведоцима. Нема назнака да је постојала спремност да се на било који начин испита полицијски извештај о догађајима (упоредити са *Ђурђевић против Хрватске*, број 52442/09, ст. 89-90, ЕЦХР 2011; упоредити по супротности са *Berliński против Пољске*, бр. 27715/95 и 30209/96, ст. 69-70, 20. јун 2002. године, и *Stojnšek против Словеније*, број 1926/03, став 101, 23. јун 2009. године).

37. Иако се од њих није захтевало да сами кривично гоне полицајце оптужене за злостављање (видети *Оташевић против Србије*, број 32198/07, став 25, 5. фебруар 2013. године), подносиоци представке су и поред тога преузели кривично гоњење (видети став 12. у горњем тексту). Кривични поступак је почео у марту 2005. године, када су подносиоци представке поднели оптужни предлог, и трајао до октобра 2006. године, када је ослобађајућа пресуда постала правоснажна. Првостепени суд је саслушао подносиоце представке, оптужене полицајце, неколико других полицајаца и неколико очевидаца хапшења подносилаца представке. Подносиоци представке су, штавише, унакрсно испитали неке кључне сведоке. Суд је задовољан приказаном марљивошћу првостепеног суда у настојању да утврди да ли је полиција употребила претерану силу, како су подносиоци представке тврдили. Чињеница да су оптужени за злостављање на крају ослобођени није сама по себи довољна да се утврди повреда члана 3. Конвенције, пошто процесна обавеза према члану 3. није обавеза циља, већ средства (видети *Vladimir Fedorov против Русије*, број 19223/04, став 67, 30. јул 2009. године). Суд даље констатује да је кривични поступак вођен разумно брзо. Такође нема назнака да му је недостајала транспарентност или да је кривичним судовима недостајала самосталност.

38. Коначно питање је да ли је кривични поступак исправио мањкавости истраге Министарства унутрашњих послова и јавног тужиоца. Суд налази да јесте, посебно имајући у виду чињеницу да су кривични судови, у контрадикторном поступку, обрадили сва релевантна питања и размотрили све релевантне доказе (упоредити по супротности са *Gül против Турске*, број 22676/93, ст. 92-94, 14. децембар 2000. године; упоредити са *Tanribilir против Турске*, број 21422/93, став 85, 16. новембар 2000. године). Штавише, не изгледа да су те мањкавости умањиле могућност утврђивања околности предмета или одговорних лица (*Nachova и други против Бугарске* [ВВ], бр. 43577/98 и 43579/98, став

113, ЕЦХР 2005-VII). Као резултат, истрага о наводном злостављању подносилаца представке, у целини, била „делотворна“ у сврхе члана 3.

39. Према томе, није било повреде члана 3. Конвенције у процесном делу.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. КОНВЕНЦИЈЕ

40. Подносиоци представке су се даље притуживали на правичност кривичног поступка против полицајаца оптужених за злостављање. Они су се ослонили на члан 6. Релевантни део тог члана гласи како следи:

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.“

41. Иако Влада није ставила примедбу на надлежност Суда *ratione materiae*, Суд ово питање мора разматрати по службеној дужности (видети *Blečić против Хрватске* [BB], број 59532/00, став 67, ЕЦХР 2006-III).

42. Из самог текста члана 6. („против њега“) је јасно да он у кривичним предметима гарантује заштиту лица које се суочава са кривичном оптужбом (видети *AGOSI против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 24. октобра 1986. године, серија А број 108, стр. 22, став 65). Кривични део члана 6. није, према томе, применљив у овом предмету. У вези са парничним делом, Суд примећује да подносиоци представке нису поднели имовинско-правни захтев у контексту кривичног поступка. Осим тога, према српском праву, кривична осуда није формалан предуслов за добијање накнаде штете у парничном поступку (видети став 19. у горњем тексту; упоредити по супротности са *Perez против Француске* [BB], број 47287/99, став 66, ЕЦХР 2004-1), а исход кривичног поступка у питању није био одлучујући за „грађанска права“ подносилаца представке. Према томе, ни парнични део члана 6. није применљив у конкретном предмету. Ова притужба је, према томе, некомпатибилна *ratione materiae* са одредбама Конвенције и мора се одбацити према одредбама члана 35. ст. 3 (а) и 4.

III. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 13. КОНВЕНЦИЈЕ

43. Подносиоци представке су се притуживали према члану 13. да нису имали „делотворно правно средство пред домаћим органом“ за притужбу на наводно злостављање у Полицијској станици у Прокупљу. Члан 13. прописује:

„Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред националним властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.“

44. Влада је оспорила тај аргумент.

45. Суд сматра да је ова притужба очигледно неоснована из разлога изнетих у ст. 34-38 у горњем тексту. Она се према томе мора одбацити у складу са чланом 35. ст. 3 (а) и 4. Конвенције.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* притужбе према члану 3. Конвенције допуштеним, а преостали део представке недопуштеним;
2. *Утврђује* да није било повреде члана 3. Конвенције у материјалном смислу;
3. *Утврђује* да није било повреде члана 3. Конвенције у процесном смислу.

Састављено на енглеском, и достављено у писаној форми дана 29. априла 2014. године, према Правилу 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Santiago Quesada
Секретар

Josep Casadevall
Председник